

Arrest

nr. 61 674 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 mei en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 mei 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 mei.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 mei 2011 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 februari 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 februari 2007.

1.2. Op 13 juli 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt op 1 oktober 2007 bevestigd met het arrest nr. 2229 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Tussen 15 oktober 2007 en 19 april 2010 dient verzoekende partij 11 asielaanvragen in waarbij de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken/Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid telkenmale een beslissing houdende weigering in overwegingname nemen.

1.4. Op 7 september 2010 hebben de Nederlandse autoriteiten de Belgische autoriteiten verzocht verzoekende partij terug te nemen. De overdracht vond plaats op 24 februari 2011.

1.5. Op 24 februari 2011 dient verzoekende partij een dertiende asielaanvraag in. Verzoekende partij werd gehoord op 6 mei 2011.

1.6. Op 11 mei 2011 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A. Y. K. (...)

geboren te Bagdad , op (in) 23.03.1985

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24/02/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 2 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 19 maart 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 juli 2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1 oktober 2007 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de vluchtelingenstatus. Overwegende dat de betrokkene op 15 oktober 2007 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 oktober 2007. Overwegende dat de betrokkene op 29 augustus 2008 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 23 oktober 2008 een vierde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 november 2008. Overwegende dat de betrokkene op 2 december 2008 een vijfde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 december 2008. Overwegende dat de betrokkene op 15 december 2008 een zesde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 januari 2009. Overwegende dat de betrokkene op 12 mei 2009 een zevende asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing totweigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 juni 2009. Overwegende dat de betrokkene op 8 juni 2009 een achtste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 24 juni 2009 een negende asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 juli 2009. Overwegende dat de betrokkene op 9 juli 2009 een tiende asielaanvraag indiende en er voor hem een

afstand werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 september 2009 aangezien hij zich aanbood om zijn motieven uiteen te zetten. Overwegende dat de betrokkene op 31 maart 2010 een elfde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2010. Overwegende dat de betrokkene op 19 april 2010 een twaalfde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 april 2010. Overwegende dat de betrokkene op 24 februari 2011 een dertiende asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een dreigbrief, een aangifte en een overlijdensakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt van de begrafenis van zijn broer waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal mensen zonder aanduiding van wie ze zouden zijn, of waneer of waar ze genomen zouden zijn. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt die door zijn zus geschreven zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een familielid geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het volledig handgeschreven is, dat het dan ook door eender wie, eender waar eender wanneer opgesteld kan zijn, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat de zending bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten."

"Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

De persoon die verklaart te heten A. Y. K. (...)

geboren te Bagdad, op (in) 23.03.1985

en van nationaliteit Irak te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING :2

artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Irak voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden :

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien de betrokkene op het moment van deze beslissing enkel een identiteitskaart naar voren bracht om te pogen zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van zijn nationale autoriteiten te bekomen."

2. Excepties van de verwerende partij

2.1. In de mate verwerende partij opwerpt dat verzoekende partij zich ertoe beperkt aan te voeren dat zij wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) heeft aangevoerd, maar op geen enkele manier heeft aangetoond dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 en de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bijgevolg niet ontvankelijk is, wijst de Raad erop dat artikel 51/8, derde lid van vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

In casu wordt de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangevoerd zodat de Raad onderzoekt of verzoekende partij een ernstig middel aanvoert.

2.2. In een tweede exceptie van onontvankelijkheid werpt verwerende partij op dat verzoekende partij reeds vele malen een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten, het meest recente op 20 april 2010 en dat voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar zijn bij gebrek aan enig beroep hiertegen.

In casu stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij voorheen nooit een dwangmaatregel in de zin van een beslissing tot vasthouding en een beslissing tot terugleiding naar de grens werd betekend en nooit sprake is geweest van een gedwongen repatriëring. De Raad is derhalve van oordeel dat niettegenstaande er reeds verschillende bevelen aan verzoekende partij werden betekend hij thans het voorwerp uitmaakt/kan uitmaken van een gedwongen repatriëring en hij in zijn verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zodat de Raad te dezen dient te onderzoeken of verzoekende partij aantoont dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, Irak, een ernstig en reëel risico loopt.

De excepties worden verworpen.

3. De ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag

3.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 51/8, 51/10, tweede lid *in fine*, 57/6, 1° en 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM en een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in essentie dat artikel 51/8 “*de Minister een appreciatiebevoegdheid*

toe(kent) die zich beperkt tot het onderzoek van het nieuwe karakter van de aangehaalde elementen: hij dient na te gaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen en na te gaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag voor te brengen”.

Zij stelt in hoofddede dat verwerende partij op een onafdoende wijze haar weigering om de asielaanvraag in overweging te nemen motiveert omdat de functie van tegenpartij volgens valste rechtspraak beperkt is tot twee cumulatieve onderzoeken die niet werden uitgevoerd terwijl verwerende partij wel uiteindelijk besluit tot een weigering van de nieuwe elementen. De motivatie van de bestreden beslissing bestaat merendeel uit de beoordeling van de bewijskracht van de bijgebrachte documenten, aldus verzoekende partij. Nergens wordt nagegaan waarom verzoekende partij deze elementen nu pas neerlegt en of ze een nieuw bewijs van een voormalige situatie zouden kunnen voorstellen of gewoonweg een nieuwe gebeurtenis aantonen, zodat tegenpartij machtsoverschrijding begaat door zich te substitueren aan het Commissariaat-generaal. Volgens verzoekende partij is zij zeker en vast niet in staat om te begrijpen waarom die gegevens niet als nieuw kunnen worden beschouwd.

Voorts is volgens verzoekende partij het zorgvuldigheidsprincipe geschonden doordat een beslissing werd genomen ten aanzien van de subsidiaire beschermingsstatus terwijl de situatie in Bagdad veranderd is en zeker niet in een positieve zin. Verzoekende partij herhaalt dat zij problemen kent met het Almahdi leger en stelt dat haar broer onlangs werd vermoord door terroristen en zij zich in dezelfde situatie bevindt. Zij betoogt dat het attest van zending een begin van bewijs is van het feit dat de documenten niet eerder bijgebracht konden worden en dat ze met zekerheid uit Irak afkomstig zijn. Bijgevolg van deze beslissing zal zij teruggestuurd worden naar Irak wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

In subsidiaire orde voert verzoekende partij aan dat zij actuele en persoonlijke problemen kent in Irak en verwijst zij naar de veiligheidssituatie in centraal Irak. Zij stelt dat tegenpartij niet eens de inhoud van de brief onderzoekt noch heeft nagegaan wie er op de foto's voorgesteld wordt en wat hun rol juist is.

3.2. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de

commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

3.3. *In casu* stelt verzoekende partij vooreerst dat zij de volgende nieuwe elementen voorlegt:

- een dreigbrief
- een aangifte
- een overlijdensakte van zijn broer

Verzoekende partij betwist geenszins de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande, namelijk dat “*deze documenten reeds naar voren (werden) gebracht tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag*”. Derhalve kunnen deze drie documenten niet als nieuwe gegevens worden aangemerkt vermits deze werden voorgelegd en beoordeeld naar aanleiding van zijn elfde asielaanvraag (beslissing 12 april 2010).

3.4. Met betrekking tot de drie andere “nieuwe elementen”, met name foto's van de begrafenis van haar broer, een brief geschreven door haar zus en een attest van verzending doet verzoekende partij onder andere het volgende gelden:

“Nergens wordt er nagegaan waarom verzoeker deze elementen nu pas neerlegt en of ze een nieuw bewijs van een voormalige situatie zouden kunnen voorstellen of gewoonweg een nieuwe gebeurtenis aantonen. (...) Verzoeker is zeker niet in staat om te begrijpen waarom die gegevens niet als nieuw beschouwd kunnen worden. (...)”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bewijskracht van de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe gegevens heeft beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt over deze nieuwe elementen het volgende gesteld: “*Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt van de begrafenis van zijn broer waarbij moet opgemerkt worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal mensen zonder aanduiding van wie ze zouden zijn, of wanneer of waar ze genomen zouden zijn. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt die door zijn zus geschreven zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een familielid geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het volledig handgeschreven is, dat het dan ook door eender wie, eender wanneer opgesteld kan zijn, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat betrokkene een attest van verzending naar voren*

brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat de zending bevat zou hebben. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De motieven van de bestreden beslissing, namelijk de redenen waarom de documenten niet in overweging worden genomen als “nieuwe elementen” blijkt uit de eenvoudige lezing van die bestreden beslissing en op generlei wijze wordt “plots en op volledige gestereotypeerde wijze” besloten “Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt”.

De Raad wijst erop dat het verzoekende partij toekomt, die *in casu* een dertiende asielaanvraag indient, aan te tonen dat een document dat dateert van een periode waarin de vorige asielprocedure hangende was toen niet kon worden voorgelegd. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te bewijzen dat dit document tijdens de vorige asielprocedure kon worden voorgelegd. De bewijslast met betrekking tot de “nieuwe elementen” zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij verzoekende partij zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Het argument van verzoekende partij dat “*Nergens wordt er nagegaan waarom verzoeker deze elementen nu pas neerlegt en of ze een nieuw bewijs van een voormalige situatie zouden kunnen voorstellen of gewoonweg een nieuwe gebeurtenis aantonen.*” wordt door de Raad niet aangenomen aangezien het aan verzoekende partij toekomt dit concreet aan te tonen. Het verweer van de verzoekende partij dat het attest van zending een begin van bewijs is van het feit dat “*deze documenten niet eerder bijgebracht konden worden en dat ze met zekerheid uit Irak afkomstig zijn*” gaat bovendien voorbij aan de vereiste dat de nieuwe elementen relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat de foto’s en de brief van haar zus teruggeplaatst moeten worden in hun context en ook haar verklaringen in acht genomen moeten worden in de beoordeling van het nieuw karakter kan evenmin worden aangenomen gelet op de vaststellingen dat zij de voorgehouden vervolgingsfeiten en haar beweerde afkomst uit Bagdad niet heeft aangetoond, en ook thans op geen enkele wijze aantoont dat zij afkomstig zou zijn uit Bagdad. De Raad is dan ook van oordeel dat de foto’s, de brief van haar zus en het attest van de zending bezwaarlijk kunnen aangeduid worden als ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, vermits het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat “*deze foto’s enkel zijn wat ze zijn, foto’s van een aantal mensen zonder aanduiding van wie ze zouden zijn, of wanneer of waar ze genomen zouden zijn*” en “*de brief van een familielid geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het volledig handgeschreven is, dat het dan ook door eender wie, eender waar eender wanneer opgesteld kan zijn, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag*”.

In de mate dat de verzoekende partij haar asielmotieven herhaalt, met name dat zij problemen kent met het Almahdi leger in Bagdad wijst de Raad erop dat naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekende partij in 2007 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds werd vastgesteld dat haar relaas ongeloofwaardig is en dat de bedrieglijke vaststellingen omtrent haar voorgehouden identiteit en afkomst uit Bagdad in Centraal-Irak zo flagrant zijn dat er geen verder geloof kan gehecht worden aan haar voorgehouden afkomst uit deze regio.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de veiligheidssituatie in Bagdad en betoogt dat door een beslissing te nemen ten aanzien van de subsidiaire bescherming de verwerende partij de aangehaalde elementen in overweging heeft genomen evenals de veiligheidssituatie in Irak, en zij na dit onderzoek artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet meer kon toepassen, wijst de Raad erop dat naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de subsidiaire bescherming omdat verzoekende partij haar afkomst uit Bagdad niet heeft aangetoond.

De Raad oordeelt dat deze vaststellingen kaderen in een onderzoek *prima facie* naar “*ernstige aanwijzingen*” omtrent het bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel

48/4 van de vreemdelingenwet en dat de nieuwe gegevens kennelijk niet van aard zijn om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor sub 3.2. bedoeld.

De vordering tegen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag is derhalve onontvankelijk.

4. De ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde

4.1. In een enig middel voert verzoekende partij een schending aan van artikel 3 EVRM. Zij vreest teruggestuurd te worden naar Bagdad, Irak, en verwijst daarbij naar de actuele situatie in Bagdad.

4.2. In overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM volstaat een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om het voorgehouden reëel risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van terugkeer naar Irak, Bagdad.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel document heeft ingediend in de loop van verschillende procedures waarmee zij op objectieve wijze haar afkomst uit Bagdad/Irak heeft aangetoond. Uit de beslissing en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij blijkt bovendien dat zij ook niet middels verklaringen aannemelijk kon maken afkomstig te zijn van Bagdad. Derhalve kan verzoekende partij niet voorhouden dat de uitvoering van de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM aangezien niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij zal gerepatrieerd worden naar een plaats waarvan zij niet kan aannemelijk maken dat zij daarvan afkomstig is. Haar verwijzing naar de veiligheidssituatie in Bagdad wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. In tegenstelling tot hetgeen ter terechtzitting wordt gesteld blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten niet dat zij zal gerepatrieerd worden naar Bagdad.

Het middel is niet ernstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M.-C. GOETHALS